

ΤΟ ΣΑΚΙ ΤΩΝ ΣΤΕΝΑΓΜΩΝ

Στα πολύ παλιά χρόνια σ' ένα παραδεισένιο νησί γεννήθηκε μια μικρή νεράιδα. Ήταν τόσο μικροσκοπική μα είχε όλες τις χάρες του ουρανού και της γης στη ματιά της. Το πρόσωπό της ήταν ολοστρόγγυλο, τα μαλλιά της κατάμαυρα και τα μάτια της λαμπερά. Το πλατύ της χαμόγελο, τα ναζάκια και τα σκερτσάκια της μάγευαν όλους όσους τη γνώριζαν. Η μικρή νεράιδα κάθε μέρα ομόρφυνε όλο και πιο πολύ και με το χαμόγελό της χάριζε δύναμη.

Μια μέρα η νεραϊδούλα έκανε ένα περίπατο σ' ένα αλσάκι του νησιού και είδε να έρχεται από μακριά μια γριούλα φορτωμένη με ένα μεγάλο σακί. Η γριούλα φαινόταν σκυθρωπή και λυπημένη, περπατούσε με μεγάλη δυσκολία και κάθε λίγο κοντοστεκόταν..

Η νεραϊδούλα την πλησίασε και της μίλησε:

-Καλημέρα καλή μου γριούλα. Φαίνεσαι πολύ κουρασμένη...μπορώ να σε βοηθήσω λίγο;

-Όχι καλό μου κορίτσι είπες κοφτά η γριούλα και συνέχισε το δρόμο της

-Μα γιατί... αφού μπορώ να σηκώσω για λίγο αυτό το βαρύ σακί που κουβαλάς.

-Είναι πολύ βαρύ παιδί μου...δε σηκώνεται εύκολα... όποιος το σηκώνει χάνει το χαμόγελό του και τη δύναμη του

-Αλήθεια; Τι έχεις φυλαγμένο μέσα σε αυτό το σκονισμένο σακί καλή μου γριούλα; Θέλω πολύ να μάθω.

Η γριούλα στάθηκε για λίγο αμίλητη, κοίταξε στοργικά τη νεραϊδούλα και δείχνοντας της το σακί της είπε:

-Λοιπόν, αυτό το σακί που κουβαλάω χρόνια τώρα, καλό μου παιδί είναι το σακί των στεναγμών... μέσα σ' αυτό είναι κλεισμένες οι δυστυχίες, τα δάκρυα και η θλίψη των ανθρώπων που πονούν και υποφέρουν γι αυτό είναι ασήκωτο και βαρύ.

Η Νεραϊδούλα χαμήλωσε λυπημένα το βλέμμα της και έπειτα ρώτησε τη γριούλα γεμάτη απορία:

- Ποιος είναι ο δρόμος σου καλή μου γριούλα; Που θέλεις να το αφήσεις αυτό το βαρύ και ασήκωτο σακί;

- Ο προορισμός μου είναι μακρινός και ο δρόμος μου ατέλειωτος... Περπατάω χρόνια τώρα κουβαλώντας αυτό το σακί και ψάχνω να βρω ένα ξέφωτο, μακριά από τους ανθρώπους για να το αδειάσω και να πετάξω μακριά τα δάκρυα και κάθε στεναγμό. Όμως αυτό το ξέφωτο χωρίς ανθρώπους δεν το έχω βρει ακόμη κι όπου υπάρχουν άνθρωποι υπάρχουν και στεναγμοί.

- Μόνη σου γριούλα μου κάνεις αυτό το δρόμο;
- Όχι καλό μου παιδί. Ποτέ δεν είμαι μόνη, πάντα με ακολουθούν οι άνθρωποι της πίστης, όσοι ελπίζουν και αγωνίζονται. Μεγάλος μου βοηθός είναι ένας καλός θεραπευτής ο χρόνος μαζί με τους βοηθούς του την Παρηγοριά και τον Κουράγιο.
- Αχ καλή μου γριούλα πόσο θέλω να σε βοηθήσω... Θέλω να έρθω μαζί σου και να σε ξεκουράζω κάπου κάπου από το βαρύ φορτίο σου
- Δε χρειάζεται να έρθεις μαζί μου για να με βοηθήσεις, μπορείς αν θες να κάνεις μια άλλη αποστολή για να ελαφρύνεις το βάρος από το σακί μου.
- Περιμένω με μεγάλη λαχτάρα τις οδηγίες σου
- Ωραία λοιπόν... το βλέπεις αυτό το λευκό ψηλό κτήριο στο κέντρο του νησιού;
- Ναι βέβαια
- Εκεί ζουν άνθρωποι που έχουν χάσει το χαμόγελό τους, πονάνε και αισθάνονται μόνοι. Θέλω να πηγαίνεις τρεις φορές την εβδομάδα εκεί, να μένεις λίγες ώρες μαζί τους, να γίνεστε όλοι μαζί μια συντροφιά και να τους δίνεις δύναμη και αγάπη για ζωή με το υπέροχο χαμόγελο σου.Κάθε φορά που θα φεύγεις να τους δίνεις μια μεγάλη αγκαλιά και ένα φιλί ελπίδας.
- Αλήθεια πιστεύεις καλή μου γριούλα πως με αυτό τον τρόπο θα ελαφρώσει το σακί των στεναγμών;
- Πούπουλο θα γίνει παιδί μου, πούπουλο. Η αγάπη και η ζέστη της αγκαλιάς γιατρεύει τον πόνο, δίνει δύναμη και μαζί με το κουράγιο και την ελπίδα γεννιέται και η δύναμη για τη ζωή.
- Αν είναι έτσι τρέχω καλή μου γριούλα...
- Θέλω και κάτι ακόμη αν μπορείς...
- Ναι καλή μου γριούλα ό,τι θες...
- Πίσω από το μεγάλο κτήριο της πόλης, στην ανηφοριά, είναι ένα λοφάκι και εκεί ζει μόνη της τώρα μία μανούλα. Πάνε χρόνια που τα δυο της παλικάρια έφυγαν για ένα μακρύ ταξίδι και αυτή τα περιμένει μερονυχτίς και συνέχεια ψελλίζει ένα ΓΙΑΤΙ. Ήθελα να πάω να τη βρω μα δε με βαστούν τα πόδια μου, εσύ έχεις όλες της χάρες της γης και του ουρανού και θα το καταφέρεις. Όταν φτάσεις στο σπιτάκι της να της χτυπήσεις την πόρτα και να της πεις πως δεν είναι μόνη της και όταν ρωτάει το γιατί να κοιτάζει το φεγγάρι χαμογελώντας για να πάρει την απάντηση... κατάλαβες την αποστολή σου;
- Φυσικά καλή μου γριούλα και είμαι ευτυχισμένη για το ρόλο που μου ανάθεσε η ζωή, είπε η νεραϊδούλα κι ο κόσμος έλαμψε απ το πλατύ χαμόγελό της.

Αυτά είπαν και χωρίστηκαν...

Η νεραϊδούλα έτρεξε να εκπληρώσει την αποστολή αγάπης που είχε αναλάβει και η γριούλα συνέχιζε το δρόμο της με πιο γοργό ρυθμό και ένιωθε το σακί της ελαφρύ σαν να ήταν φτιαγμένο από πούπουλα...